

Fitxa per la Nules-pèdia / Museu de memòria oral

Nom/Cognom	Vicente Manuel García Romero
Data de naixement	Diumenge 27 de març de 1955
Títol	<i>Vicente Manuel García Romero, General de la Guàrdia Civil i família d'acolliment d'urgència de quasi 50 xiquets i xiquetes.</i>
Categories	Acolliment familiar, adopció, infància, solidaritat, guàrdia civil, exèrcit, missions internacionals.
Data i lloc de l'entrevista	27 de desembre de 2018, casa de l'entrevistat.
Equip entrevistador	Nelo Vilar, Laura Yustas
Links	Primera part: infància, estudis, treball i començament de la seua família. https://youtu.be/u4PGcmp81Xw Segona part: una família dedicada a l'acolliment familiar d'urgència. https://youtu.be/QxIB-6OlzCc
Extracte	https://youtu.be/RgT1J1Mjiko

Sinopsi:

Vicente Manuel García Romero (1955) ens parla del seu treball com a guàrdia civil i de les experiències que ha tingut fins a arribar a General; i també del treball fonamental d'acolliment familiar d'urgència de quasi cinquanta xiquets i xiquetes. Hem dividit l'entrevista en dos parts: la primera inclou la seua infància, els estudis i el treball com a guàrdia civil. La segona se centra en la tasca d'acolliment familiar d'urgència que la seua dona, Inmaculada Pérez Costa, i ell porten desenvolupant des de fa quasi vint anys. Per mantindre l'espontaneïtat de l'entrevista no es fan divisions taxatives, però la majoria de la informació sobre cada un dels temes es troba en la part corresponent.

Resum / Transcripció:

PRIMERA PART: INFÀNCIA, ESTUDIS, TREBALL I COMENÇAMENT DE LA SEUA FAMÍLIA

Nascut a Nules, fill de Carmen *la Pajarita*. Els seus avis paterns vivien a Mascarell i son pare era Vicente García. Sempre diu que és fill de migrats perquè quan son pare va acabar la *mili* en Melilla es va trobar que els seus avis havien passat de Fuentelespino de Moya (Conca) a Nules i van començar a viure en Mascarell. Ens explica que el seu pare era castellanoparlant i la seua mare valencianoparlant. Ens algun moment li va preguntar a son pare com s'entenien, perquè sap que sa mare no parlava castellà ni l'escrivia, i ell li va dir que feien un esforç per entendre's i que ell va aprendre valencià per poder conquerir-la i festejar amb ella. Ella havia nascut poc abans de la Guerra i no havia tingut ocasió d'anar a escola.

INFÀNCIA: primers estudis i treball a la collita

Quan tenia 3 anys son pare es va haver d'anar un any a treballar a França perquè la situació econòmica familiar no era bona. L'any següent va anar tota la família: sa mare, el seu germà José Ramón (2 anys més jove) i ell. Van estar en un poble que es diu Limoux, en la zona de la que va ser la Marca Hispànica. Un poble molt proper a la frontera i eminentment agrícola, centrat en les veremes. Fa dos estius va tornar i encara se'n recordava de la Plaça de la República i de la glorieta amb un *templete* central. Ara la plaça està remodelada i ja no té l'estructura que ell recordava. Eixe *templete* central en el que es tocava música està ara desplaçat perquè al centre es puguen fer *formacions* i demés. Van viure a França uns quants anys (dels seus 3 a 8 anys). Ens explica que tots els anys venien a Espanya, però que a l'hora de prendre la comunió els pares volien tornar, ja que per part de sa mare és el major i per la de son pare era el segon i era important per a la seua família extensa (avis i etc.). Aprofitant eixe viatge van decidir quedar-se a Espanya.

Parlem del seu cognom per part de mare, Romero, que és de Nules de tota la vida, i ens explica que el seu avi matern va morir molt jove del que es deia en aquella època "còlic miserere", i per tant la seua àvia va haver d'afrontar la Guerra i la postguerra amb tres filles i, com ella deia, "treballar molt per no perdre el patrimoni".

De França se'n recorda de moltes coses. Per la situació econòmica, vivien en les oficines d'un magatzem en desús. Quan van tornar a Espanya, vora l'any 62 ó 63, la situació econòmica del país havia millorat. Ve d'una família treballadora: son pare era llaurador, però no tenia terra perquè era "foraster", així que el que feia era portar "el rotllo", és a dir, el volant del camió: era camioner.

Vicente Manuel anava a l'escola Lope de Vega. Recorda dos mestres que pensa que devien ser família: Don Manuel i Don Joaquín. Ens explica que son pare va tindre un accident de moto anant a veure una finca de la sogra, i es va quedar incapacitat per a treballar durant un temps. En eixe moment, en 1965 ó 66, eren dos germans i sa mare estava embarassada del tercer, que nasqué a l'abril [5 min.]. Un amic de son pare, al que deien *Fraisquet*, va anar a visitar-lo i el pare li va dir que no podia aguantar als xiquets en casa en Nadal, entre el menut, els dos majors que tampoc no podien ajudar, etc. Aleshores el pare li va demanar que es portara a Vicente al camp perquè l'ajudara en alguna cosa, i així va ser com va començar a treballar en la collita. Amb 10 anys va començar a treballar de *colmeneret*. Ens explica que el seu treball era pujar al "*colmo*" dels tarongers i agarrar les taronges de les branques més altes. Com que ell era xicotet i no pesava molt no les trencava, d'ahí el nom: *colmeneret*. Quan van acabar les vacances de Nadal sa mare li va dir que es *despedira* dels companys de la collita per tornar a

escola, però ell va decidir no tornar-hi perquè veia que les 60 pessetes que li pagaven feien molta falta a casa. En eixe moment ell estava fent l'ingrés en el batxiller de l'època, però va continuar treballant. Els primers anys anava a treballar molt prop de Nules i ho feia en bicicleta, però als 13-14 anys, abans de tindre la primera *mobylette* ja anava a les Valls en el mes d'abril i maig a collir taronja, o siga que se'n anava i tornava a casa de nit. Així va continuar, compaginant collita i faenes del camp i l'estudi en casa i en una acadèmia, fins que als 14 ó 15 anys va tindre una intoxicació. Ens conta com va ser: les gomes per a polvoritzar s'empalmen unes amb altres. El "gomero" ajuda a arrossegar-les i un dels *empalmes* va saltar provocant-li la intoxicació. Va estar ingressat en l'Hospital Herrero Tejedor, que ara és residència de majors. Aleshores sa mare va decidir que es dedicara només a estudiar, amb la sort que el seu germà José Ramón ja tenia 14 anys i va començar a treballar a una fàbrica de *bolsos* que hi havia a la plaça on està el cine Alcázar. El seu germà, que va faltar en 2009 en el dia del Pilar, treballava allí amb un cosí germà seu, Jesús Navarro. Així que 6è de batxiller i COU els va fer a l'Institut de Nules, que feia poc que estava obert. Durant la temporada de la taronja anava els caps de setmana a collir per col·laborar en casa. En eixe moment son pare, que ja havia recuperat parcialment la mobilitat, tot i que no podia fer faenes pesades, treballava com a persona de confiança en la venda de la taronja: s'encarregava de pesar els caixons i de comprovar que tot era correcte. Ahí va conèixer un home que tenia un fill de cadet a l'acadèmia d'Infanteria. El xic era José Vicente Ventura Nebot, de les Alqueries, company de [José Jaime Canós](#) (entrevistat per a la Nulespèdia) en Salesians. El pare d'este xic va obrir eixa possibilitat laboral i el nostre entrevistat va pensar en entrar en l'acadèmia. Ens explica que va anar molts anys a demanar ajudes per la incapacitat de son pare, però que no en tenien dret a cap perquè no va ser un accident laboral. Sa mare va anar a veure si havia algun tipus d'ajuda per a l'acadèmia militar i li van dir que no hi havia, només per a la universitat. Al final la seua àvia es va fer càrrec dels *gastos* i després va tindre la sort de rebre dos beques PIO (Patronato de Igualdad de Oportunidades). Va anar a l'acadèmia en què es va preparar este xic de les Alqueries durant un any i va aprovar a la primera, tot i les dificultats que hi havia per a qui no tenia cap familiar en l'exèrcit ni en Falange **[10 min.]**.

Formació i primers anys a la Guàrdia Civil

La formació aleshores durava 4 anys, ara en són 5, però finalment en van estar només 3 perquè hi havia risc de guerra al Marroc. Així que el 30 de juliol de l'any 76 va eixir com a tinent de la Guàrdia Civil (GC). El primer any va treballar en Sevilla i en Sabadell, i el segon en Bétera, sempre com a tinent de la GC. Tots estos pobles: Massamagrell, Rafelbunyol, Foios...; eren la seua zona de responsabilitat. Ens conta que era un càrrec alt i que no estaven acostumats a tindre a un xic de 22 anys manant a guàrdies de 40 i 50 anys. Se'n recorda del primer dia del Pilar, el del 76 ó el 77: va reunir als 28 alcaldes de la demarcació per a celebrar la festivitat i recorda que entre ells parlaven en valencià i a ell li parlaven en castellà perquè no sabien d'on era. Després de la part més oficial els va explicar que podien parlar-li en valencià i un d'ells es va alegrar i va dir que ja era hora que algú poguera facilitar les relacions. En eixe moment els alcaldes eren polítics, però molts eren també llauradors. En qualsevol cas, la majoria tenien una posició econòmica elevada que els permetia ser alcaldes, més que res perquè el treball no era remunerat. Ahí va conèixer la seua dona, Inmaculada. Després va estar un any en Sagunt. Com que és una persona molt activa després se'n va anar a Tenerife i va ser el primer tinent cap de seguretat de l'aeroport Reina Sofía (que allí es diu "Tenerife Sur"). Va estar allí un any i com que li pareixia un treball important però molt rutinari se'n va anar a un poble que es diu Los Llanos de Aridane (Santa Cruz de Tenerife, Canàries). En aquell moment era un dels pobles més rics d'Espanya perquè vivia de la flor, especialment de l'exportació a

Holanda -els grans comerciants de flors del món-; i també del plàtan que en eixe moment tenia el mercat assegurat en la península. Açò va ser l'any 81. Eixe any va fer el curs de Trànsit i l'any següent, 1982, va fer el d'Operacions Especials de la Guàrdia Civil, el GAR (Grupo de Acción Rápida). El GAR és un grup del que es parla molt ara perquè està en Mali, en Iraq, etc.

Cap de Trànsit a Madrid

En un moment donat havia de decidir entre enviar la sol·licitud per a treballar a la companyia del GAR de Sant Sebastià o per al subsector de trànsit a Madrid i va triar Trànsit. A més, ens explica que era una unitat que estava en mínims perquè va ser una de les que van entrar en el Congrés dels Diputats en el Colp d'Estat del 23F. Per tant el Capità estava en la presó, els oficials van ser tots cessats, algú va estar un any en presó i els suboficials i els guàrdies més destacats estaven cadascun en un altra destinació. Així que quan va arribar a Madrid, en una unitat que havia de tindre més de 460 homes tenia 189 vacants. A més a Madrid no hi havia tantes autovies com ara i hi havia molt de trànsit.

Ens conta que molts del poble recorden que durant l'Operació Eixida de l'estiu i l'Operació Eixida i Retorn de Nadal ell eixia de Capità de la GC en un pont d'aquells de la Nacional 4 o la 3 per a parlar de com anaven les retencions **[15 min.]**. Allí va estar 5 anys i, pensant que li quedarien més anys de Capità, va vindre a València i va estar primer com a responsable de la seguretat de tots els edificis públics de la ciutat de València: la presó, el Govern Civil, el Tribunal Superior de Justícia... Però als poquets anys va passar a Informació, que consistia en estar pendent del terrorisme d'ETA. El FRAP ja havia desaparegut, el GRAPO encara existia però la seua presència havia disminuït, així que sobretot estaven centrats en ETA. Va estar aproximadament un any fins que, per sorpresa, el van cridar per fer el curs de Comandant, que ell pensava que tardaria molt més de temps en arribar. Aleshores va haver de tornar a Madrid a estudiar. Després es va quedar allí per fer el curs d'Estat Major de les Forces Armades. Eren dos anys durs d'estudi perquè per superar-los calia llevar la plaça a un altre. Ens explica, però, que en la GC portaven només uns 6 anys amb eixe sistema i no hi havia molta oposició. En la milícia, en canvi, si no feien eixe curs no tenien la possibilitat d'arribar a General.

Va fer el curs del 89 al 91 i després es va quedar a Madrid. Del 91 al 97 va estar en el que aleshores es deia "Gabinete de Secretaría Técnica" del Comandament de Personal de la GC. Ens conta que en aquella època van tindre molt de treball perquè calia canviar les lleis de personal de la GC, que es van fer públiques l'any 99.

Començament de la seua família nombrosa

L'any 1995, Inmaculada i ell, després de 15 anys i de molts embarassos frustrats, van adoptar una xiqueta nicaragüenca. No volien que fóra filla única i ens explica que, si hagueren pogut tindre'n de biològics, volien una família nombrosa, així que després d'esta adopció demanaren ja en l'administració de Madrid (on ell estava destinat) una segona criatura. La seua dona sempre deia que si la primera era xiqueta millor que la segona ho fóra també, i si era xiquet millor un germanet. Així que van adoptar dos xiquetes. Entre eixes dos adopcions va arribar a la seua família un altre xiquet, també de les adopcions de la Comunidad de Madrid. Aleshores ja vivia en València però no va dir res allí perquè les adopcions es gestionen de manera independent en cada comunitat autònoma. Les diverses autonomies només treballen de manera conjunta quan hi ha algun cas particular del que una comunitat en concret no pot fer-se'n càrrec. En eixe cas sí que envien un SOS a altres comunitats.

Mobilitat en la GC: Angola, Guatemala... (1996-1999)

Van tornar a València l'any 96, un any després d'adoptar a la seua primera filla. Com que és una persona molt activa i a més la seua dona ho entén molt bé, ha continuat viatjant per motius laborals. En desembre del 96 va estar un mes en Angola, fent una avaluació a la policia. Angola acabava d'eixir d'una guerra civil entre comunistes i anticomunistes, ens explica. Els comunistes que van guanyar la guerra tenien sobretot suport de Cuba. El govern angolès tenia confiança en la GC espanyola i en que avaluara les forces de seguretat del país. Com que era un país que acabava d'eixir d'una guerra hi havia molta presència militar i molta atenció a la defensa interior, ja que moltes persones no s'havien desmobilitzat després del final de la guerra. Després d'esta avaluació, els dos Estats (espanyol i angolès) van fer diferents programes de col·laboració: anaven guàrdies civils allí a formar-se i també ells enviaven *mandos* seus a formar-se a Espanya.

En desembre del 96 va tornar d'allí i en febrer del 97 un company seu que després seria el seu cap, li va oferir la possibilitat d'anar-se'n a Guatemala. La *guerrilla* del país havia fet la pau amb el Govern i ell anava en qualitat de *cap de l'Estat Major del col·lectiu de guàrdies civils [20 min.]*. Ho va comentar amb la seua dona i la família se n'anà el 13 de febrer de 1997, junt a un col·lectiu de militars espanyols que anaven en nom de l'ONU a arreplegar l'armament de la *guerrilla*. Els guàrdies civils anaven per organitzar una futura policia nacional civil. El Govern i la *guerrilla* volien que la institució fóra civil, però d'estructura i disciplina militar, semblant a l'estructura que té aquí la GC. En aquell moment la seua dona era l'única dona de *jefe*, perquè ell en eixe moment era Comandant i la resta eren joves oficials. En la institució es diu *jefe de Comandant* a Coronel. Van anar, a més, amb els seus xiquets majors que tenien un i dos anys. La resta eren xiques jovenetes que anaven amb els fills o embarassades algunes. Van estar allí 13 mesos. Quan van acabar la missió els van avisar de Nicaragua perquè anaren a arreplegar a la segona xiqueta. Així que anaren a per ella i al tornar a València tenien tres fills.

València i Madrid (1999-2008)

Aquí estava en la secció d'Operacions de *la zona*. *La zona* és el territori en el que mana un General de la GC. Abans no, però ara coincideix amb la comunitat autònoma. Abans era Balears, Múrcia i la Comunitat Valenciana, però ara és només la Comunitat Valenciana. Ahí va estar fins que va ascendir a Tinent-Coronel (del 1999 a 2008) i va passar a ocupar-se d'Informació i Policia Judicial, és a dir, de la investigació del terrorisme i altres activitats delictives supranacionals i de la policia judicial.

En 2006 el van cridar de Madrid per a un projecte del president Zapatero, que volia fer el mateix que va fer la UME [*Unidad Militar de Emergencias*] en l'exèrcit: fer una agrupació de policia exterior de la GC. L'acrònim era APEX (Agrupación de Proyección Exterior). La idea era aprofitar l'experiència del GAR en la lluita contra el terrorisme i del GRS (Grupos de Reserva y Seguridad), que són les unitats de reserva que hi ha en quasi totes les comunitats autònomes, per a reforçar les unitats de seguretat ciutadana durant grans esdeveniments com el Campionat de Motos de Xest, o similars. Al final el projecte no va eixir per causa de la crisi, perquè era un projecte caríssim, però la idea era augmentar el nombre de forces de reserva en Espanya i sobretot que la gent que anara a l'exterior tinguera una experiència en Espanya i una rotació. Ens explica que en missions exitoses de l'ONU, en termes de restablir la pau, en canvi van produir-se problemes de tipus social. Ens explica que en eixes missions els homes que estaven 28 ó 30 mesos en països africans, per exemple, tenien relacions sexuals amb xiquetes de 14 ó 15 anys. Vicente Manuel pensa que tenen estes conductes perquè passar tant de

temps seguit allí fa que perden les referències morals. Este programa volia fer que no estigueren més de 5 ó 6 mesos en l'exterior i que després passaren 18 mesos en Espanya. No va eixir per qüestions econòmiques, però sobre esta base del GAR i del GRS hi ha ara soldats en Iraq, en Líban, en Mali, en Senegal... **[25 min.]** Ara hi ha una operació que està finançant la Unió Europea en la que hi ha militars de l'exèrcit en Mali. Anit mateix (27 de desembre de 2018) el president del Govern, Pedro Sánchez, estava allí visitant-los. El treball actual de la GC espanyola en Mali és formar les forces de seguretat, especialment en relació a les ofensives front al terrorisme islàmic ja que la delinqüència interna no té tanta importància en estos moments. Estant allí va ascendir a Coronel i es va fer càrrec de la secció de personal i organització de l'Estat Major de la Guàrdia Civil. Va estar allí fins que en febrer de 2011 el van ascendir a General. Després va estar un any de responsable logístic i, com que tenia experiència en personal, els últims tres anys que ha estat de General ha sigut en la *Jefatura* de Personal de la institució.

Com que no ha ascendit més, als 4 anys d'estar com a General ha passat a la reserva. Els seus caps consideraren que l'aspecte social del treball d'acolliment que fa a sa casa és important i li van proposar que se n'anara a l'Associació d'Orfes de la Guàrdia Civil a gestionar les ajudes, especialment en els casos de persones amb diversitats, etc. És una associació que es manté per l'aportació obligatòria del tots els guàrdies civils, que paguen l'1% del seu sou base. No és del total d'allò que cobren, sinó d'eixa part que es diu "el sueldo" i que suposa si fa no fa una tercera part del total. D'ací a 15 mesos es jubilarà perquè tenen l'obligació de jubilar-se als 65 anys.

SEGONA PART: UNA FAMÍLIA DEDICADA A L'ACOLLIMENT FAMILIAR D'URGÈNCIA

Primer contacte amb l'acolliment: AVAF (Asociación de Voluntarios de Acogimiento Familiar)

Quan va tornar de Guatemala va vindre amb tres xiquets adoptats i l'any 2000, en el mes de febrer-març, va llegir en el *Diario Levante* que l'associació AVAF (Asociación de Voluntarios de Acogimiento Familiar) demanava voluntaris. Ja en eixos anys s'havia vist que el desenvolupament dels menors és millor en famílies que en Centres de Menors. A més a més, la seua dona i ell estaven especialment conscienciats per la situació que van conèixer de primera mà als Centres de Menors -aleshores anomenats *orfenats*-, de Nicaragua quan van anar a arrebregar les seues filles. En molts casos, ens explica, els i les menors que estan en eixos centres no son orfes, però la situació econòmica ha fet que les seues famílies no puguen fer-se'n càrrec. Nicaragua, ens conta, és un país que és més segur que Guatemala, el Salvador, Hondures... igual que ocorre amb Costa Rica, que també és segur. Així i tot, Nicaragua va estar molts anys de guerra civil: entre el dictador Somoza i els sandinistes, després entre els sandinistes (després de derrocar a Somoza) i part de la *contra* que eren sandinistes, però formaven part de la contrarevolució... el Comandante Cero, etc. Tots estaven en contra de Somoza, però després també hi havia conflictes entre ells que feren que continuara la guerra civil. Ens explica que tot i que els resultats de les enquestes del CIS demostren que la Guàrdia Civil no és la institució més valorada dins d'Espanya, sí que és reconeguda a nivell internacional.

Primeres experiències com a família d'acolliment d'urgència: rebuig social als/les menors malalts

Tornant a la qüestió de la nota de premsa d'AVAF l'any 2000, ens conta que la seua dona i ell es van fer l'ànim, perquè no tenien pensat augmentar la família i van estar amb una xiqueta de mesos que havia desenvolupat la SIDA. Veient que ell li canviava el paquet a la xiqueta i que la tractava amb tendresa sense por a tocar-la, la psicòloga encarregada del cas li va preguntar si no tenia por de contagiar-se. Eixa era la situació de desconeixement cap al VIH¹, que afortunadament ha millorat, però que continua sent preocupant. Veient la manera en què tractaven els xiquets i les xiquetes i el seu compromís, els van insistir molt en què els necessitaven com a família acollidora. Així que després de parlar amb els seus fills i amb la seua família extensa (avis, tios, etc.), perquè compregueren que els xiquets i xiquetes estarien un temps per després anar-se'n, van començar a ser família d'acolliment.

El primer xiquet que van tindre a casa tenia anticossos d'Hepatitis i de VIH. Ens explica la situació de desconeixement cap al VIH que comentàvem fa un moment amb este exemple. Este primer xiquet havia *negativitzat*, és a dir, sense tractament estava curat i s'havia enfortit precisament per haver tingut els anticossos. Era l'any 2002 i la gent encara tenia por i només per eixe motiu les famílies no volien adoptar-lo. És un exemple de com el desconeixement perjudica la infància, especialment vulnerable.

Modalitats d'acolliment familiar: d'urgència, amb família extensa i permanent

Ens explica breument les modalitats d'acolliment: la modalitat d'acolliment que ells han fet majoritàriament és *acolliment familiar d'urgència*. La Comunitat Valenciana és pionera en Espanya. A més d'esta modalitat estan les dos modalitats clàssiques: *l'acolliment en família extensa* (amb tios, avis, etc., del/la menor) i *l'acolliment familiar permanent*. En el cas de *l'acolliment familiar permanent* el xiquet o xiqueta no pot passar a règim d'adopció, perquè té família. Aleshores es queda en la família d'acolliment fins que té 18 anys, edat en què pot decidir si vol anar-se'n, quedar-se, canviar-se els cognoms pels de la família d'acolliment, etc.

Més experiències com a família d'acolliment: 48 xiquetes i xiquets acollides

En el 2003 arriba la primera xiqueta d'un total de 48 xiquets i xiquetes que han passat per sa casa en acolliment d'urgència. Precisament per esta labor de solidaritat li han fet diverses entrevistes en el Canal 24h i altres, una d'elles pocs dies abans de la nostra. Vicente Manuel ens conta que per a ell és important veure l'acolliment no només des del punt de vista dels menors, sinó també com una forma de generositat per part de la família acollidora. Ens diu que si tots els que estan en contra de la immigració acolliren un menor migrant en sa casa deixarien de tindre problemes amb ella. A més, diu, molta de la immigració actual per causa de la situació econòmica acaba anant-se cap a França **[5 min.]**. Ens explica que la seua formadora (com a família d'acolliment) és una psicòloga que és l'actual directora de Família, Rosa Molero, i que amb la primera arribada de l'Aquarius a València es van oferir a anar-hi des de Madrid a arreplegar algun menor si feia falta. En eixe cas no va ser necessari perquè hi havia molts

¹ Com bé se sap ara mateix, perquè el VIH es transmeta és necessari un intercanvi de fluïts com ara sang o semen, el tacte no és prou per generar una transmissió dels anticossos (VIH) que poden desenvolupar el SIDA, com tampoc no és prou l'intercanvi de saliva o de suor. A més a més, les persones que estan en tractament en molts casos són el que s'anomena "indetectables" la qual cosa significa que no transmeten els anticossos.

voluntaris en la Comunitat Valenciana, però pensa que és fonamental l'acolliment en estos casos.

Ens parla d'una altra experiència d'acolliment: una xiqueta que havia d'estar monitoritzada perquè els seus germans havien tingut mort *súbita*, així que portava un monitor d'apnees i del batec del cor. Ens explica que era un poc pesat sobretot de nit perquè quan es relaxava sonava l'aparell avisant d'una possible mort *súbita*. Si s'alterava molt sonava i si estava molt relaxada també. Ens conta que normalment estos casos estan relacionats amb el món de la droga i embarassos no vigilats. La xiqueta es va criar bé i poc més d'un any després van trobar una família per a ella. Després una segona germana d'esta també ha estat amb ells.

La majoria dels xiquets i xiquetes que han acollit eren bebès d'una o dos setmanes, llevat d'algun cas en què han arribat als dos mesos després de tindre un procés de desintoxicació a l'hospital. Ara mateix tenen tres fills adoptats i dos en acolliment permanent.

Ens explica que inclús durant els dos anys que ha estat en Madrid ell assoleix la seua dona continuava acollint ací, aprofitant que tenen bastant espai en casa. Ell estava en Madrid més còmode, però també ens conta que els caps de setmana les nits i les vesprades s'encarregava de tots perquè la seua dona poguera descansar.

En el moment en què va ascendir a General tenien tres xiquets acollits, que van anar amb ell i amb la seua família a Madrid. Van estar a Madrid fins que van ser adoptats en la Comunitat Valenciana, perquè tot i que visqueren en Madrid havien de ser adoptats en València. Ens conta que el defensor del Menor de la Comunidad de Madrid, que el coneixia per temes previs de personal i demés, li va preguntar si no volien col·laborar també allí.

Diferències entre l'acolliment en la Comunitat Valenciana i la Comunidad de Madrid

En la Comunitat Valenciana l'*acolliment d'urgència* va començar l'any 99 ó 2000, però en la Comunidad de Madrid va començar uns 10 anys més tard. Vicente Manuel ens explica que cada comunitat autònoma és un xicotet *regne de taifes* en este sentit i que funcionen amb normatives i sistemes diferents, inclús si -com era el cas d'estes dos comunitats en eixe moment- estan governades pel mateix partit polític. Cadascuna té la seua Llei autonòmica de Protecció del Menor que es combina amb l'estatal. Succeeix també que les que han començat més tard amb estes qüestions han incorporat més garanties per a les criatures des del principi **[10 min.]**. Per exemple, quan ells començaren a ser família acollidora l'ideal era que els xiquets i xiquetes de 0 a 3 anys estigueren en famílies (tot i que no tots ho estaven perquè no n'hi havien bastants). L'última llei (2015), en canvi, diu que de 0 a 3 és obligatori que estiguen en famílies i no en centres de menors, i de 3 a 6 anys consideren l'opció d'estar en família com la més adequada si n'hi ha disponibilitat.

Així, començaren com a família d'acolliment a Madrid en setembre de 2011, quan arribava la seua dona amb els fills pel curs escolar. Des d'eixe moment ja no han parat d'acollir. Ens conta que tot i que van començar a València i no porten tant de temps fent-ho a Madrid, ja són de les famílies veteranes d'allí. Més que res perquè l'acolliment anímicament desgasta molt i, per eixe motiu, moltes famílies ho deixen quan els fills entren en etapes en què necessiten més als pares, com ara l'adolescència.

La seua dona, Inmaculada, fa sempre publicitat, tanta que la seua germana -cunyada de Vicente Manuel- que és fadrina i jubilada també està acollint ara mateix. En la casa en què estem fent l'entrevista hi ha en este moment quatre xiquets en acolliment d'entre 0 i 5 anys.

Algunes anècdotes sobre la collita, Nules i altres temes

Eixa és la seua vida i a Nules va sobretot en vacances. Té una caseta a la Mar i els xiquets gaudeixen molt de la *primera línia* de platja (ens diu entre risses). Ens conta que en vacances bàsicament està en la Mar, fa la compra, visita al seu amic José Jaime Canós (ja anomenat i entrevistat per Nulespèdia) i va a missa els diumenges perquè és catòlic practicant.

Ens conta una anècdota de Nules. Els dijous es fa el mercat a la Mar de Nules i l'any 2012 ó 2013 recorda que un dels seus antics caps de colla, Paco, que estava ja major, va anar a parlar amb ell i li va preguntar si ja era tinent-coronel. Li va dir que sí i el dijous següent va tornar a trobar-se amb ell al mercat. Paco li va dir que estava molest amb ell perquè l'havia enganyat perquè li havia dit que era tinent-coronel i una altra persona li havia dit que era general. Ens explica que hi havia una confusió perquè el seu antic cap no sabia que general és més que tinent-coronel i se sentia enganyat. La filla de Paco va aparèixer també i van parlar d'això, del fet que ara és general però abans anava a collir amb son pare, i d'altres anècdotes similars. Ens diu que anava a collir diverses fruites i que, tot i que ell no polvoritzava per ser massa jovenet, sí que ajudava als majors amb les *gomes*. Així és com es va intoxicar [anècdota que pot sentir-se en la primera part de l'entrevista entre els minuts 5 i 10].

Ens conta també que des dels 11 anys se n'anava en el mes de setembre a la verema a França amb son tio Vitorino. Les dones i els homes majors *vendimiaven* i ell portava l'*hotte* (literalment "cistella" en francès), un cabàs gran que es porta a l'esquena [15 min.]. Així que les dones anaven descarregant les seues cistelles en l'*hotte que* portava Vicente Manuel i ell anava caminant fins al *remolque* del tractor i allí la buidava.

Recapitulació: malaltia de son pare, primers anys de treball, estudis per a guàrdia civil i altres anècdotes

Les experiències que ens ha contat Vicente Manuel tenen la peculiaritat d'incloure des de qüestions de conflictes internacionals a temes estrictament locals. Aquí ens resumeix breument el que ha contat fins ara i insisteix en què l'accident que va sofrir son pare i la consegüent invalidesa van canviar per complet el seu pla de vida. Així, aclareix que sa mare mai haguera permés que treballara sent un xiquet si no haguera sigut estrictament necessari per a l'economia familiar. Insisteix també que va ser decisió seua continuar collint en compte de tornar a escola després del primer hivern que va anar a collir. Cal tindre en compte que en l'Espanya de l'any 1963-64 no hi havia un seguiment de l'escolarització dels xiquets. Per reforçar l'aprenentatge a casa, anava a l'acadèmia Almi, prop de l'edifici de Correus de Nules, en la que es preparava el batxiller. Hi havia dos mestres, un d'ells ha faltat: Don Roberto Saiz i el cunyat, Don Manuel Borrás. Ens conta que hi havia dos assignatures en les que tenia problemes: el castellà i el llatí. Ell parlava valencià i francès, però el castellà li costava perquè no el gastava molt, només el llegia. En canvi les matemàtiques, la física i la química les portava molt bé, però eixes li resultaven més difícils. En el cas del llatí el problema era que no tenia ningú que li ajudara (llevat dels mestres).

Ens explica un poc més sobre la seua experiència amb el batxiller. En l'època hi havia una part que era el Batxiller Elemental (de 1r a 4t) i després hi havia una revàlida. Amb eixe batxiller era possible ser mestre, perquè va ser l'últim any en què el requisit era tindre l'Elemental. A partir d'eixe moment va passar a ser necessari tindre el Batxiller Superior. També haguera pogut posar-se a treballar en alguna oficina o similar. Va voler, però, fer el Batxiller Superior i va ser quan va tindre aquella intoxicació per la polvorització i va deixar de treballar per fer 6è i COU a l'institut de Nules. Ens conta que en l'institut li va anar molt bé i treia tot amb *sobresaliente*.

Evidentment la diferència entre dedicar-se únicament a estudiar en un institut o fer-ho a casa i a l'acadèmia a partir de les 6 o les 7 de la vesprada i després d'una jornada de treball era molt gran. En eixe moment podia dedicar els matins a anar a classe i només anar a treballar de vesprada si feia falta.

Ens explica que en esta època son tio Manolo de Vila-real, que ha faltat, era maquinista d'un motor que hi ha a l'eixida de Nules per la carretera vella, la nacional 340. Aleshores dissabtes i diumenges també treballava per a ell anant a cobrar els rebuts del reg. El que havia de cobrar el maquinista per cobrar els rebuts li ho donava a Vicente Manuel i ell ho portava a casa. L'avantatge que va tindre quan la intoxicació va ser que el seu germà segon ja tenia edat de treballar i el va substituir perquè poguera continuar els estudis. A més, el germà treballava en una fàbrica i tenia assegurança, no com ell que treballant al camp no en tenia de cap tipus. La segurança per als treballs agraris va tardar molt en arribar.

Tenia la il·lusió juvenil de ser militar, però el ser guàrdia civil va ser l'any 73, quan va fer la sol·licitud [20 min.]. En aquella època era una posició que s'assignava per número. Ens conta que l'*alferez-cadete* José Vicente Ventura, company de José Jaime Canós als Salesians, li va telefonar quan es van publicar les notes per felicitar-lo per aprovar a la primera. Ens explica que li va preguntar per la seua decisió de demanar plaça com a guàrdia civil perquè era poc comú en persones que, com ell, no tenien antecedents familiars. Normalment la gent demanava el Regiment d'Infanteria per anar a treballar a Tetuán 14, a Castelló. Així haguera estat en posició de fer favors als xiquets del poble que anaven allà a fer la *mili*. La majoria de les persones que demanen les places a la Guàrdia Civil, en canvi, són fills de guàrdies civils i a més a més n'hi ha molt poquets que siguen de la província de Castelló.

Parlem d'ETA i de la seua presència especialment visible a partir de la mort de Franco. Parla del primer mort reconegut per l'organització: el guàrdia civil Pardines, de Trànsit. Ens conta que en este cas realment va ser més que res una confusió perquè ell estava regulant el trànsit en una zona d'obres i, ens conta, segurament pensarien que els havia descobert perquè els va donar l'*alto* i el van matar, però simplement els feia parar per les obres. Abans va haver un altre atemptat, diu, en el que va morir una xiqueta. Vicente Manuel pensa que va ser també d'ETA però que no ho van reivindicar com a seu perquè era publicitat negativa.

Quan es va fer guàrdia civil sa mare li va dir dos coses. La primera, que havia perdut els amics perquè no ho entendrien i, la segona, que el matarien. Per a ell, en canvi, la seua mort està escrita des del moment seu naixement en la casa del carrer Ample, així que ens explica que no tenia por.

Superació de la seua malaltia

Fa uns anys va superar un càncer del mateix tipus que el que va tindre el seu germà que ha faltat. Ens explica que va sobreviure perquè s'ho va revisar abans. Sa mare va morir amb el tercer càncer: primer en va tindre un de còlon, després d'úter i finalment de bufeta. En eixe moment es va fer una anàlisi genètica en l'Hospital General de Castelló i li van explicar que ell tornaria a desenvolupar càncer si no es vigilava i que els seus fills haurien de fer el mateix. Per a ell és una mostra que el Senyor és més savi que nosaltres perquè no han pogut tindre cap fill biològic.

Ha tingut xiquets i xiquetes a casa de tota condició i raça. Tenen relació amb molts d'ells, molts van a veure'ls en Reis i altres els visiten en estiu a la Mar de Nules.

Gestió de les ajudes als orfes de la GC

Per a ell és una satisfacció el seu paper com a col·lidors, i també el fet d'estar fent-se càrrec dels orfes de la Guàrdia Civil [25 min.]. A més, com que ara hi ha col·legis i instituts en molts pobles, ja no estan separats de les mares, sinó que estan amb elles. Encara tenen més de quaranta xiquets i xiquetes fins a batxiller i vint-i-quatre universitaris i universitàries que estan amb ells perquè volen, ja que són majors d'edat. Ens explica que han convertit l'antiga residència que tenia capacitat per uns sis-cents xiquets i xiquetes en residència universitària. Allí poden estar els xiquets i xiquetes que ja tenen 18 anys mentre estudien amb l'avantatge que per als orfes és totalment gratuït i per als que no ho són costa més o menys la meitat que un altre col·legi major.

Altres anècdotes sobre la GC i temes d'actualitat

Ens parla de la MINUGUA (Misión de Naciones Unidas en Guatemala) i de com allí van triar la GC com a col·laboradora perquè confiaven en la seua disciplina interna, entre altres coses. Diu que esta qüestió ha canviat un poc i anomena el cas de la Manada. Fa uns anys, ens conta, no només haguera estat suspès el guàrdia civil implicat, sinó que haguera sigut apartat de la institució de manera immediata. Pensa que no cal esperar una sentència ferma perquè hi ha prou garanties que demostren que ha estat implicat.

Diu que en la MINUGUA hi havia militars italians i francesos i reflexiona sobre l'antiguitat de la GC, que com a institució és anterior a la unificació territorial d'Itàlia i d'Alemanya.

Al final de l'entrevista ens conta que està molt satisfet amb la seua vida, tant a nivell personal com familiar. Per a ell la seua família està feta de membres d'altres cases i això suposa un major esforç, però també és una gran satisfacció. Ens diu que no sap si deixaran d'acollir en algun moment. Com exemple d'este interès social ens conta que la seua filla major està fent el doble grau de Educació i Treball Social en la Universidad Católica. Pensa que ara mateix hi ha un problema de natalitat que fa especialment necessari acollir a la immigració i que caldria que hi haguera més facilitats perquè la gent tinga fills biològics. Una altra qüestió social a tindre en compte és el col·lectiu de majors. Espanya és el segon país del món en esperança de vida, després del Japó, així que és fonamental cuidar-los [30 min.]. Els homes es moren cap als 82 anys i les dones més prop dels 85, i el problema és que dificultats com la demència senil, l'Alzheimer, etc., poden començar de manera ràpida, i fer-se càrrec d'eixe nivell de dependència és molt dur. Recorda que José Jaime Canós és el president de la Residència de Majors de Nules. Amb tot, li sembla un poc ridícul el racisme i diu que en la seua casa no n'hi ha, més que res perquè han tingut xiquets i xiquetes de totes les procedències.

Tanquem l'entrevista amb el tema de l'acolliment i ens conta que el que la seua dona i ell fan és *encaminar-los* perquè ells siguen el que vulguen. Ens acomiadem impressionats pel nivell de responsabilitat del nostre entrevistat i per la immensa tasca d'acolliment que han desenvolupat en estos anys: quasi mig centenar de xiquets i xiquetes que han passar per la seua casa durant períodes diferents de temps. La tasca d'acolliment familiar és fonamental perquè busca recuperar el dret fonamental de la infantesa a créixer en una família.